

Sygn. akt V CSK 635/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Z. S.

przeciwko B. B.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 12 maja 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**

**2) przyznaje adwokat A.T. od Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu [...] kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych, powiększoną o należny podatek VAT z tytułu wynagrodzenia za udzielenie pozwanej nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 maja 2017 r. Sąd Apelacyjny [...], po rozpoznaniu apelacji powoda Z. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 24 maja 2016 r. zmienił ten wyrok w ten sposób, że zobowiązał pozwaną B. S. do złożenia oświadczenia o zwrotnym przeniesieniu na powoda prawa własności opisanej nieruchomości, położonej w P. i rozstrzygnął o kosztach postępowania. Sąd Apelacyjny przyjmując za własne ustalenia Sądu pierwszej instancji odnośnie do zawarcia między stronami umowy darowizny i jej odwołania przez powoda, poczynił odmienne ustalenia faktyczne na okoliczność relacji łączących strony w trakcie trwania ich pożycia małżeńskiego i po jego ustaniu oraz zachowania się obdarowanej po uzyskaniu darowizny. Przeprowadził w związku z tym postępowanie dowodowe, którego rezultatem było uznanie, że po stronie pozwanej wystąpiła rażąca niewdzięczność i spełnione zostały przesłanki odwołania darowizny, wskazane w art. 898 k.c. To doprowadziło do zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów postępowania, tj. art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 45 ust. 1, art. 78 i art. 176 ust. 1 Konstytucji RP przez nieuchylenie wyroku i nie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Naruszenie prawa materialnego dotyczy art. 898 § 1 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie; art. 899 § 3 k.c. przez jego niezastosowanie oraz art. 900 w związku z art. 61 k.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwana powołała się na oczywistą zasadność skargi według art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i doktrynie prawa jest od lat utrwalone stanowisko dotyczące uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej na podstawie powołanego przepisu, w szczególności co do widocznej na pierwszy rzut oka wadliwości zaskarżonego rozstrzygnięcia. Niestety, skarżąca nie podołała temu obowiązkowi, a skarga kasacyjna i wniosek o jej przyjęcie w znacznym stopniu podejmuje dyskusję z ustaleniami faktycznymi w sprawie, a zwłaszcza z oceną dowodów, dokonaną przez Sąd drugiej instancji. Oczywiście, zmiana orzeczenia sądu pierwszej instancji zawsze u strony przegrywającej sprawę powoduje poczucie utraty jednej instancji sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2014., V CZ 73/14).

Jednak wtedy, gdy to jest uzasadnione odmienną oceną dowodów przez Sąd drugiej instancji, jak w rozpoznawanej sprawie, w sytuacji uzupełnienia materiału dowodowego i odmiennej interpretacji stanu faktycznego nie można zarzucić Sądowi nierozpoznania istoty sprawy i naruszenia *prima facie* art. 386 § 4 k.p.c. (zob. przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2006 r., V CSK 140/06). Przesłanka rażącej niewdzięczności została w sprawie dowiedziona (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2004 r., III CK 601/03), a szczegóły z nią związane co do podania przyczyn w oświadczeniu o odwołaniu darowizny i przekroczenia rocznego terminu przedawnienia są związane z poczynionymi ustaleniami faktycznymi (zob. okoliczności wskazane w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2003 r., V CKN 1829/00, z dnia 27 czerwca 2014 r., I CSK 493/13 oraz z dnia 18 września 1997 r., I CKN 256/97 i cyt. w nim wcześniejsze orzecznictwo), więc nie mogą stanowić wystarczających przesłanek do zaaprobowania oczywistego uzasadnienia skargi, będącej jedyną wskazywaną podstawą do jej przyjęcia.

Mając to na uwadze i nie wykazanie spełnienia przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi pozwanej na podstawie § 8 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714). Koszty dla powoda nie zostały zasądzone ze względu na brak wniosku pełnomocnika o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.